

Concurs de Redacció Infantil

Per celebrar les Festes de Primavera els nois i noies de les escoles del Rieral han fet un concurs de redacció en català. Cada curs de segona etapa (de sisè, setè i vuitè d'Ensenyament General Bàsic) ha triat les dues millors redaccions de cada classe i són les que us donem a conèixer.

El tema de la redacció era «El poble de Santa Eulàlia de Ronsana», un tema ben general per facilitar la redacció, que per la majoria resultava treballós de fer-la en català. Per aquesta dificultat la participació dels nois i noies al concurs tingué un caràcter voluntari.

Amb tot, el jurat —que era tota la classe— en féu una bona tria que fa de bon llegir, algunes per les detallades descripcions, d'altres pels encerts d'imaginació.

EL POBLE

El poble és el record de sempre i molt més si és que hi has nascut. Quan una persona hi neix i després de molt temps de viure-hi ha de marxar, la veiem tota enristida. Ella recorda els anys de la seva infantesa i moltes altres coses. També la gent del poble l'enyora i més les persones grans que l'han vist créixer, i els amics que en aquells anys d'infància jugaven amb ella; inclús les flors es marceixen. El poble ja no sent aquell somriure tan bonic, els ocells ja no canten, la gent no riu tant, tampoc no se senten les rialles «xistoses».

Unes certes persones es cuiden de que hi hagi ordre al poble: l'alcalde, el jutge, els consellers, etc. N'hi ha d'altres que s'encarreguen de l'ordre públic, de la neteja... També la gent d'aquesta vila hi contribueix amb els seus diners.

Isabel Sotillo
2.^{on} Premi - 6.ª Curs

EL POBLE

Són les vuit del matí. En un pisot de Barcelona s'acaben de despertar dues nenes: la Carme i la Rosa.

Estan molt contentes perquè, el dia abans, els pares els hi van prometre que avui anirien d'excursió al poble on ells van néixer.

De seguida es vesteixen i van a la

cuina, on la mare està fent els preparatius per a marxar.

—I el pare? —pregunta la Rosa, que té vuit anys.

—Encara dorm —respon tot rient la mare—. Aneu a cridar-lo. Tot corrent van a l'habitació del pare, on aquest fa uns roncs molt sorollosos.

—Pare, ja és un quart de nou.

—Auaaa! Tan bé que estava jo ara aquí. Està bé, ja em llevo.

Quan està tot a punt, i molt ben equipats, marxen, però no a peu, és clar, marxen amb cotxe, perquè ells tenen un «850» molt divertit que li diuen «El mussol».

Primer travessen la ciutat, després troben moltes fàbriques, llavors camps, pobles... i, després de travessar una cruïlla, veuen un cartell.

—Què diu aquell cartell? Carme —pregunta la mare.

—Santa Eulàlia de Ronsana.

La Carme ja té onze anys i és molt bona lectora.

—Aquest és el poble on nosaltres vam néixer —afirma la mare.

—Pare, no corris tant que vull veure bé aquella casa —demana la Rosa.

—Aquest barri és «El Rieral». Què bonic, oi? Mireu quins camps de blat tan daurats.

—Aquí baix hi ha un riu, és la riera Tenes —explica la mare.

—Podríem anar-hi a dinar —fa contenta la Rosa.

—Encara és molt d'hora, Rosa... són les onze —diu tot mirant-se el rellotge.

—Fixeu-vos quantes botigues, abans n'hi havia molt poques.

—I l'església, on és? —pregunta interessada la Rosa.

—És al barri «La Sagrera» —aclaireix el pare.

Després d'haver corregut una estona i d'haver admirat el paisatge, el pare trenca el silenci i l'admiració:

—Aquest és el barri «La Sagrera».

—I l'església? —insisteix la Rosa.

—Espera't una estoneta —la tranquil·litza la mare.

—Mireu, aquest és l'edifici de l'Ajuntament.

—Què gran! —exclama la Carme.

—Us deveu haver fixat que «La Sagrera» és més alta que «El Rieral», —diu interessat el pare.

—Sí, és clar —contesten les nenes.

—Mira, Rosa, l'església —explica la mare—, aquesta és la plaça de l'església.

—Oh! —fan admirades les nenes per tota resposta.

A nosaltres no ens sembla tan bonica, però per elles que estaven acostumades només a veure els carrers empedrats, els edificis, els semàfors i els cotxes, veure aquella plaça tan quieta i senzilla els ha agradat molt més del que us podeu imaginar. I d'aquesta mateixa manera van visitar el barri del «Bon Aire» i «El Serrat». Bastants cops baixaven del cotxe i parlaven amb parents o coneguts. Això va fer comprendre a les nenes perquè els seus pares eren tan xerraires, degut a que tota la gent de Santa Eulàlia ho és.

Van dinar en un bosquet de «La Serra» i després, el pare ensenyava el paisatge a la Carme i a la Rosa.

—Mireu, aquella muntanya és el Montseny, és molt alta i a l'hivern està coberta de neu.

—M'agradaria veure el Montseny nevat —diu la Carme.

—Aquell turó és el Tagamanent, no és tan alt com el Montseny.

—Ja es fa tard —avisa la mare—, aneu de pressa.

—Sí —respon el pare—, mireu, Puiggraciós i els Cingles de Bertí.

—I Montserrat? —pregunta la Rosa que n'havia sentit a parlar.

—No es veu des d'aquí, Rosa.

—Oh! És molt bonic el vostre poble —exclama la Carme—. Per què no ens hi quedem a viure?

—Tenim la casa a Barcelona i el pare treballa allà —explica la mare.

—Quina llàstima —exclama la Rosa tot collint un pom de flors.

—Hem de marxar, nenes. Ja tornarem un altre dia si Déu ho vol.

M.ª Angels Bonet
1.er Premi - 6.ª Curs

EL MEU POBLE

El poble on jo visc des de que tenia poc més d'un any s'anomena Santa Eulàlia de Ronsana, no és gaire gran, més aviat petit, però és molt bonic. No té gaires diversions solament es vesteix d'alegria al mes d'agost, el mes de la Festa Major.

Quan apreta la calor hem de caminar uns quants quilòmetres per trobar la bonica platja. Si pel contrari volem acostar-nos a la pura i blanca neu hem d'agafar el cotxe i travessar uns quants pobles. Aquest petit poble es divideix en barris, un d'ells és el Rieral on jo visc, on hi ha els col·legis, la Caixa d'Estalvis, etc....

PERRUQUERIA DE SENYORES

M.ª Dolors Massagué

Carrer Verge del Remei, s/n. - Bloc A, 1.er 2.^a

SANTA EULÀLIA DE RONSANA

ANISSATS

VINS

CONYACS

MAJOR I DETALL

M. Altimiras Serra

LES FRANQUESES